

a középbirtokosság kifejlődésének megkönnyítése viszont semmiféle megoldást nem jelentene a családi kisbirtokok számára, amelyben pedig az ország parasztságának hatalmas többsége él.

Minket azonban most nem a mezőgazdasági termelés válságának megoldása vagy a termékek előnyösebb értékesítése a mezőgazdasági kisbirtok megszüntetése révén, érdekel. A hangsúly is nem a kérdés gazdasági, hanem társadalmi és nemzeti oldalára kell, hogy essék s ezért biztosítani kell, ha már megteremtették a paraszt családi kis kitermelések létfenntartását, amely a lakosság 72 százalékának ad megélhetési lehetőséget, biztosítani kell e kisbirtokok összefogását a racionális és intenzív földmivelés irányába, a szükséges munkaeszközökkel és gépekkel jól felszerelt birtokos közösségek vagy mezőgazdasági termelési szövetkezetek létesítése által.

A földmivelés iparosítása, a mezőgazdasági termelés feljavítása és specializálása, valamint a termékek racionális értékesítése azt eredményezné, hogy a mai termelési körülmények között oly súlyos földmivelési munka alól felszabadulna a kisegítőmunkások igen nagy része (a mezőgazdaságban több, mint 4.500.000 kisegítő dolgozik), többnyire asszonyok s gyermekek s ezek visszaadódának a megfelelő családi életnek, egyidejűleg a második cél megvalósításával: a parasztréteg életstandardjának felemelésével.

G O D O F R É D U R

Irta: SINKÓ ERVIN

Godofréd urral álmodom már napok óta. Sovány-e, kövér-e, szőke vagy barna-e, nem, még azt se tudom, szegény-e vagy gazdag. A nevét is tölem kapta, de amit tudok róla, az az, hogy jó ember, a szive csupa vaj.

Lefekszem s egyszerre arra ébredek, valaki ott ül az ágyam szélén, elborult arccal, nagyokat sóhajtva olvassa az ujságot. Nem képmutató, mert hiszen csak magában beszél, mikor fejét csóválva felkel s csendesen mondja: nem, ez a világ rettenetes. Mindenütt gyilkosságok, uccai harcok, új vármok, éhség, munkanélküliség és az új háború veszélye — és Godofréd ur sóhajt, sóhajt s lassu léptekkel, elgondolkodva indul az asztalhoz, ahol már felhalmozva várja a reggelije. Godofréd ur szemét elfutja a könny, mikor kezébe veszi a teáskannát: a szegény kínai kullik jutnak az eszébe, kiket előbb a saját generálisaik s most a japánok öldösnének. Közben kiterjeszti figyelmét a füstölt libamellre, mely paprikától pirosan virit a tányérján. Jókorá darabot vág le belőle, közben pedig az ábrándos szemei előtt megjelenik a zöld rét, rajta a piroscsőrű, esetlenül kocogó szegény liba, akinek ő most a mellét rágja. Mit lehet várni egy emberiségtől, melynek van szive tisztán az erőszak jogán egy ártatlan libának életét venni? — veti fel a kérdést, miközben gondosan törli meg száját a zsirtól. S mennyien vannak, kik embereket képesek ölni, mikor én még egy liba nyakát se tudnám elvágni! — mondja ő tovább magában, majd órájára néz, még meghatottságtól fátyolos a szeme, mikor felkel az asztal mellől, miután előbb a szalvétáját rendszeretően összehajtottta. Eszébe jutnak a gyermekei, akiket ő küldött épp az előbb az iskolába, ahol azokat arra tanítják, hogy nagy és dicső dolog ölni és halni a hazáért. Most már magánkívül van a szomorúságtól Godofréd ur. Egy retteneteset sóhajt, felkel, a szék nagyot reccsen, sziréna bugása

hangzik, ekkor Godofréd ur már indul is, de az ajtóból még visszafordul felém, kétségbeesésében a fejét fogja, úgy mondja gyászosan, minden eddigi sóhajtását felülmúló sóhajjal: munició gyárban vagyok hivatalnok. Gyűlölöm, utálok Godofréd urat, gondolatban a leggorombább, legvadabb szavak után keresek, hogy képébe vágjam — és felébredek.

Kicsoda ez a Godofréd ur? Mért nyomoritja meg életemet, mint egy visszatérő lidércnyomás? Mi közöm hozzá? S behunyom, görcsösen gondolkodva, ismét a szemem. Kicsoda ez a nyomorult, ez a Godofréd ur? Ki az az ismerőseim között, aki libacombot eszik reggelire? Az is lehet, hogy nem libacomb, csak paprikás szalonna. Ki az, ki az, aki sóhajva olvas ujságot? Minden ismerősöm eszembe jut, azok is, akik nem esznek libacombot. Ki az köztük, aki így sajnálja a szenvedőket, a kínai kuliktól kezdve le az állatig? Ki az, aki látja az új háború veszélyét és irtózza sóhaj, sóhaj, sóhaj, ha Spanyolországra, sóhaj, ha arra gondol, hogy milyenek az iskolák, ahová a gyerekeit tanulni küldi, sóhaj, hogy milyen rettenetes minden? Ki az az én ismerőseim közül, aki munició gyárban hivatalnok? Én, én nem vagyok munició gyárban hivatalnok — bizonygatom magamnak. — De mégis, Godofréd ur hasonlít hozzám. Ki ez a szörnyű Godofréd ur? A hangja, a szeme hasonlít, de nemcsak hozzám, egy kicsit minden ismerősömhöz. Ki az, akihez egész csöppet se hasonlít? S a munició gyár? Mind benne élünk és mindnyájan a falai közt dolgozunk — sóhaj és csak sóhaj Godofréd ur, akinek a szive csupa vaj.

Már régóta naponta Godofréd urral álmodom.

FALUDY GYÖRGY MŰFORDÍTÁSAIBÓL

LANDSKNECHTNÓTA A XVI. SZÁZADBÓL

*Mink volnánk hát a foltozott
irhájú hirhedt zsoldosok,
kiknek egészen egyre megy,
hogy völgybe, avagy hegyre megy
parasztra, úrra, papra megy,
bitóra vagy csak babra megy,
háltunk már puszta ég alatt,
kaszáltunk fűt a jég alatt,
láttunk Brédában lángokat,
s üztünk tíz éves lányokat,
mert mink vagyunk a foltozott
irhájú német zsoldosok.*

*Láttatok zsenge gyermeket,
akit a strázsa kergetett?
Igy verbuváltak minket is,
kaptunk páncélt és inget is,
korbáccsal vert a hadnagyunk,
így nőttünk fel s most itt vagyunk,
s nem kímélünk férfit se nőt,
falhoz kenjük a csecsemőt,
és elfoglaljuk ágyadat,
s aztán rádgyújtjuk házat,*